

Зрубали вербу

Василь Сухомлинський

Над ставом росли дві верби. Усе, було, дивляться у воду. Тихого ранку їхнє листячко ні ворухнеться, ні зашепотить.

А коли на гілку сідала пташка, воно тремтіло. Верба дивувалася: хто ж це прилетів?

Одного разу прийшов до ставка чоловік із сокирою. Підступив до однієї верби, замахнувся, рубонув.

Полетіли тріски. Здригнулась верба, застогнала. А листочки тривожно й питають один одного: що це він робить?

Упала верба. Занімів ставок, мовчить очерет, закричала тужливо пташка. Сіра хмара заступила сонце, і стало похмуро.

Лежить зрубана верба. А листочки перешіптуються та вербу питають:

— Чого це ми лежимо на землі?

Де цюкала сокира, там виступили сльози. Чисті, прозорі, вони падали на землю.